

Pärskeitä

3|2011-2012

Draamaa työstämässä s. 4

Founding Ipsum Librum s. 20

Wanhat juhlivat s. 10

Vuoden ressuksi valittiin Johannes Koroma s. 14

Pärskeitä

3 | 2011-2012

3 Pääkirjoitus

4 Draamaa työn ohessa

Teatteridiplomi tarkastelussa.

6 Sarjakuva

7 Column: Dear Mr. President!

Markus Myllymäki is proud to be a Finn.

8 Katsaus Ressun eliömaailmaan

10 Tapahtunutta

13 Kolumni: Taivaankannen korottelua

14 Henkilöhaastattelu

Haastattelussa Vuoden ressu.

18 Ressut ja musiikki

20 Bookclub

Founding 'Ipsum Librum'.

21 Opettajien kirjavinkit osa 4

Äidinkielenopettajien vastaisku.

22 The Debate Won't Wait

24 Novelli: Tanssitaan

26 Runoja ruoasta

28 Harrastuksena OPKH

29 Miksi Vihreä lippu?

30 Sanottua

32 Sarjakuva

Harrastaminen kannattaa

Oletko aina halunnut oppia kiipeilemään, tekeekö mielesi kilpailla sakinpeluussa vai haluaisitko olla perustamassa aivan uutta kerhoa kouluumme? Ressussa tämä kaikki on mahdollista. Oli kyse sitten liikunnankurssista tai oppilaiden ohjaamattomasta toiminnasta, koulu tuntuu tukevan opiskelijoitaan kaikessa harrastamisessa. Mene siis ja perusta bändi tai liity lehden toimitukseen.

Liityin Pärskeiden toimitukseen heti lukion alussa enkä ole katunut. Lehtitoiminta on opettanut taitoja, joita ei yleensä kouluympäristössä pääse harjoittamaan. Toimituksen kautta on myös aina tutustunut mielenkiintoisiin ihmisiin eri vuosikursseilta, mikä on itsessään rikkaus.

Harrasteisiin kuluu aikaa, niin Pärskeisiinkin. Juttuja ei vain kirjoiteta vaan niitä suunnitellaan ja valmistellaan, ja kirjoittamisen jälkeen niitä säädellään taitto-ohjelmalla. Koska lehden teko ei saa mennä oppituntien päälle, juttujen kirjoittaminen ja lehden taitto tapahtuvat iltaisin ja viikonloppuisin. Kuluneena vuotena ei ole ollut mitenkään poikkeuksellista, että muutama Pärskeiden toimittaja jää deadlinea ennen jynssäämään lehden ulkoasua niin pitkään kuin koulu sallii. Vahtimestari ja noutoruoka ovat siis tulleet tutuiksi. Se, onko toimintamallissa ollut mitään järkeä, on toimituksenkin arvioitavana.

En koe lehtitoimintaan tai muihin koulun tarjoamiin harrastuksiin kuluneen ajan olleen muusta pois. On hyvä saada ajatukset välillä irti opiskelusta. Joku voi kuitenkin kokea, etteivät tunnit riitä vuorokaudessa kovin intensiiviseen ylimääräiseen toimintaan, ja se on täysin ymmärrettävää. Harrastamisen hieno puoli onkin, että sitä voi tehdä juuri sen mukaan kuin huvittaa. Kaikkien ei tarvitse olla perustamassa ja vetämässä uutta kirjakerhoa (s. 20). Voi ihan hyvin mennä vain istumaan ja kuuntelemaan, kun toiset väittelevät englanniksi (s. 22-23).

Haluan näin loppuun kiittää toimituksen puolesta lehden lukemisesta. Juttujen lukeminen ja niistä keskustelu tukevat nyt ja tulevaisuudessa toimituksen intoa jatkaa harrastuksensa parissa. Itse jatkan harrastamista pian kaukana Ressusta ja annan näin tilaa uusille linjoille ja ajatuksille. Seuraavasta lehdestä lähtien Pärskeiden päätoimittajana toimii Aino Tuovinen.

Emmi Peltonen
Emmi Peltonen

Päätoimittaja
Emmi Peltonen

Toimitussihteeri
Aino Tuovinen

AD
Markus Haikonen

Toimitus
Roman Beletski
Axel Hackman
Arianna Iovine
Aleksiina Kallunki
Miska Kangasniemi
Ville Kumpulainen
Sara Laurila
Aurora Lipiäinen

Kia Muukkonen
Markus Myllymäki
Lauri Pykälä
Maria Pykälä
Elisa Päiviö
Otto Räsänen
Julius Seligson
Tiia Takalo
Kia Timonen

Kuvittajat
Pan Hirvonen
Miska Kangasniemi
Milla Kangaspunta

Kuvaajat
Roman Beletski
Markus Haikonen
Sara Laurila
Kia Timonen

Ohjaava opettaja:
Tiia Tempakka

Sähköposti
parskeita@gmail.com

Julkaisija
Ressun lukio
PL 3809
00099 Helsingin kaupunki

Draamaa työn ohessa

Sunnuntaina 15. tammikuuta Ressun lukion juhlasalissa esitettiin kolme erilaista ja erinomaista teatteridiplomiesitystä. Pärskeitä haastatteli diplomintekijöitä ja selvitti, mistä teatteridiplomissa on kyse. EMMI PELTONEN

Teatteridiplomi on yksi monista Opetushallituksen kehittämistä lukiodiplomeista. Sen tarkoituksena on antaa opiskelijalle mahdollisuus osoittaa erityistä osaamista ja harrastuneisuutta taito- tai taideaineissa, ja se toimiikin näissä oppiaineissa ikään kuin ylioppilaskokeena.

Tänä vuonna teatteridiplomin teki Ressussa kuusi opiskelijaa. Diplomiin olennaisena osana kuuluvat itse laaditut näytelmäteokset esitettiin koulun juhlasalissa koulutovereiden, läheisten ja arvioijien edessä. Esitykset arvioivat eturivistä ilmaisutaidon opettajamme Antti Kohi sekä näyttelijä Eija Vilpas.

Teokset olivat kaikki omalla tavallaan vaikuttavia. Illan avannut Anni Klutaksen ja Iiris Laakson käsikirjoittama, ohjaama ja näyttelemä ”Palaneiden ja revittyjen maa” kertoi surullisen tarinan masennuksen vaikutuksista kahden nuoren naisen ystäväyteen. Esitys oli rohkea ja oivaltava ja herätti paljon keskustelua. Muutama yleisönjäsen jopa kyynelehti.

Mielenterveysongelmilla jatkettiin Liisa Raition, Joonas Lehtosen ja Marlon Moilasen näytelmässä ”Pulma!”, jossa nuori mies menettää pikku hiljaa otteensa todellisuuteen. Toisin kuin ”Palaneiden ja revittyjen maa”, ”Pulma!” pyrki vaikuttamaan yleisöön enimmäkseen huumorin keinoin. Postmodernille teatterille irvailleesta postmodernista näytel-

mästä ei lohkaisuja puuttunutkaan, ja yleisö nauroi Liisan, Joonaksen ja Marlonin säntäillessä lavalla mielialasta ja aikatastosta toiseen.

Illan päätti Tiina Lehtosen monologi ”Työnimi: Sorsaprinsessa”, jossa kirjailija pohtii työnsä ja yksityiselämänsä kohtaamisen aiheuttamia ongelmia. Esityksessä oli kaikista kolmesta lukiodiplomityöstä ainoana selkeä loppuratkaisu, kun kirjailija poistuu lavalta korjatakseen välinsä hyvään ystäväänsä. Yhden naisen esitys korosti myös illan monipuolisuutta ja näyttelijöiden uskalaisuutta, ja vaikka sali olikin täynnä ja osa esityksistä esitettiin uudelleen Ressun päivänä, valitettavan moni jäi paitsi kanssaopiskelijoidensa laatimista koskettavista teoksista.

Kovaa työtä

Teatteridiplomiin kuuluu paljon muutakin kuin varsinaisen näytelmän esittäminen. On tehtävä itsearviointeja ja kirjallisia suunnitelmia tekeillä olevasta teoksesta, ja sitten on itse näytelmän luominen ja harjoittelu.

Iiris kuvaa näytelmän tekoa seuraavasti: ”Siihen kuului aivan kaikki, sillä kaikki vastuu ohjaajina, eli diplomintekijöinä, oli yksinomaan meillä.” Lukiodiplomien hengessä opettajalta ei saa apua luovien päätösten teossa.

"Oli keskityttävä sekä lopulliseen ulosantoon, eli yleisöesityksiin, että työryhmän organisointiin: käsikirjoitukseen, valoihin, musiikkiin ja äänimaailman suunnitteluun, puvustukseen, lavastukseen, sivunäyttelijöiden ja työryhmän kokoamiseen, ja tietysti itse näyttelemiseenkin."

Luovaan prosessiin kuuluivat jatkuva idean työstäminen sekä tiukka ja joskus puuduttavakin harjoittelu. Vastoinikäymisiä tuli diplomintekijöiden mukaan toistuvasti. "Välillä valot flippas, välillä savukone simahti tai väsymyksen ja pienen stressin takia unohtikin repliikit", kertoo Liisa. Ryhmätyö asetti myös omat haasteensa. Marlonin mukaan useamman ihmisen aikataulujen yhteensovittaminen saattaa olla "uskomattoman vaikeaa".

Yleisesti ottaen teatteridiplomin tekeminen on pitkä projekti. Esimerkiksi "Pulma!"n ideointi alkoi jo yli puoli vuotta ennen ensi-iltaa, ja esitys oli vain puolen tunnin mittainen. Marlon kertookin käyttäneensä teatteridiplomiin aikaa enemmän kuin ylioppilaskirjoituksiin lukemiseen.

"Se fiilis siellä lavalla!"

"Esiintyminen tuntui luonnolliselta, hauskalta ja muutenkin kaikin puolin mahtavalta", kertoo Joonas. Vaikuttaa siltä, että koko teatteridiplomiprosessi on antanut haastatelluille enemmän kuin on ottanut. Kaikki tuntuvat olevan yhtä mieltä siitä, että ressuille esiintyminen oli hieno kokemus.

Teatteridiplomi opettaa paljon uutta. "En ole ennen tehnyt teatteria näin kokonaisvaltaisesti", toteaa Marlon. Haastatellut arvostavat myös saamaansa palautetta. Positiivinen palaute yleisöltä tuntui tietenkin kaikista hyvältä, mutta esimerkiksi Joonas haluaa kiittää saadusta rakentavasta kritiikistä, joka oli "erittäin asiantuntevaa".

Annin mukaan saatu palaute oli itsessään jo hyvä syy lähteä tekemään teatteridiplomia. "Omia taitoja ja luovia ratkaisuja on vähän vaikea arvioida itse ja vaikka luovuuden ei ehkä kuuluisi olla jotain asteikolla mitattavaa, niin palautteen saaminen tukee kyllä hirveästi omaa kehittymistä näyttelijänä ja ohjaajana."

Osa teatteridiplomin tehneistä on ollut niin innostunut teatterista, että on kuluneena keväänä hakenut Teatterikorkeakouluun. Liisan "suunta on selvä". Hän kokee esittävän taiteen omaksi jutukseksi ja on hakenut Englantiin ja Skotlantiin oppiaineenaan "Drama and Theatre studies".

Kaikilla ei kuitenkaan ole tähtäimessä Teatterikorkeakoulu saati näyttelijäntyö, mutta he kokevat silti teatteridiplomin hyödyttäneen heitä. Kuten Marlon huomauttaa, "monissa ammateissa voi hyötyä esiintymistaidoista ja kyvystä asettaa itsensä muiden katseille".

Haastatellut rohkaisevat tarttumaan teatteridiplomin tarjoamaan haasteeseen. Liisa suosittelee lähtemään projektiin varauksella, mutta toteaa heti perään: "Jos löytyy motivaatiota, intoa ja mahdollisesti hyvä porukka, niin suosittelen!" "Tästä saa kurssinkin!" Joonas muistuttaa.

Dear Mr. President!

Looking at what has happened in the USA and Russia, the Finnish presidential elections were close to miraculous. Markus Myllymäki looks at it through the naïve eyes of a 17-year-old.

I am proud to be a Finn, I really am. I'm proud that we beat Sweden 6-1 in ice-hockey (Manchester City can never call that score their own). I'm proud that we were the first to have universal suffrage, and that we have healthcare for all. But seeing the presidential elections that we had this year, I'm really proud of how civilized and just it was. Looking around to the Russian presidential and parliamentary elections and the race for the US presidency, we can congratulate ourselves.

The television discussions, especially in the second round of the elections, consisted of only discussion and debate, and none of the trash talk that they have in the US, for example. None of the dogfights that the Republicans have had took place, insulting and berating each other at every chance. It's like a bunch of middle school queen bees fighting, with everyone spreading rumours about each other. Obama has the position of to being able to just throw rocks from behind a bush, which isn't any better. The worst thing about the whole circus is that it is so commonplace and acceptable; it is what is expected to happen. It seems that Americans expect their politicians to be crooked and that nothing will ever change. The worst politician we've had was Ilkka Kanerva and his red-hot text messaging skills. If the same kind of warfare would have taken place in Finland, we would have seen Niinistö attacking Haavisto's homosexuality, and Haavisto would have in turn commented on Niinistö's wife being so young that she could be his daughter. Thankfully neither of these happened and people could choose their candidates based on what they stand for.

We can also be proud that all the votes cast had a difference in the result, something which democracy stands for. This time round, Putin was kind enough not to have the total of all candidates' percentages add up to around 140% as happened in the parliamentary elections. It can be disputed, if and by how much the votes were rigged, but everyone knew that in the end, Putin would win. After leapfrogging last term as prime minister, we are set for at least another 6 years of presidency oozing macho power.

Comparisons have been drawn to Soviet leader Brezhnev, who also led the country for 18 years. However, he was a Communist leader, who won ceremonious elections. Putin was elected in ceremonial fashion in a country that is supposed to be democratic. Niinistö seemed to be the winner from the start, but he still stuck around for a fair election. He won it in the second round and is rightly president. Putin could have done the same, but that would have harmed his position. It would have caused him to be fallible, something every democratic leader must be.

So, as Finns we can be proud that we not only held elections that were well-mannered, but they actually made a difference to the outcome of the presidency race. Quite an achievement, I would say. Now for another drubbing of Sweden in ice-hockey...

Ressu, tunne sinua ympäröivät eliöt!

Rakas opinahjomme on täynnä mitä erilaisimpia yksilöitä, toisistaan totaalisesti eroavia yksilöitä! On "normaaleja" ressuja, on "rentoressuja", on "rappioressuja"... Tutkimuksemme keskittyy kuitenkin vain kahteen erittäin merkittävään ressulajiin, nimittäin lanittajaressuun ja shakkikerholaisressuun. ROMAN BELETSKI JA VILLE KUMPULAINEN

Lanittajaressu (*Homo Ressus LANus*)

Lanittajaressu on erittäin mielenkiintoinen ja kiehtova laji: varsinkin tämän lajin edustajia tutkittaessa notaabeleja ovat heidän elämäntapansa sekä elintoimintonsa. Suurimman osan elämästään lanittajaressu viettää istuma-asennossa, useimmiten eräänlaisen näytön ääressä. Näytössä pyörivä liikkuva kuva käynnistää tässä *Ressus*-lajissa suurimittakaavaisen endorfiinin ja dopamiinin tuotannon, mikä puolestaan saa nämä yksilöt viettämään aikaa näyttönsä ääressä yhä enemmän.

Tämän ihmeellisen lajin edustajia voi havaita toisinaan ihan missä vain maailmalla, mutta harvemmin nämä eksyvät pohjoisen napapiirin pohjoispuolelle. Suuria lanittajaressukeskittymiä on varsinkin tavattavissa arvostetun opinahjomme kellarikerroksen lounaisosassa, eli IT-tilassa perjantai-iltapäivisin. Sinne he kerääntyvät lempiaktiviteettinsä, istumisen pariin.

Istuessaan lanittajaressujen käyttäytyminen muuttuu merkittävästi normaalista. He alkavat puhua, jopa huutaa aggressiivisen kuuloisesti toisilleen istumisession aikana. Toisaalta havaittavissa on myös satunnaisia naurahduksia, hurraahuutoja ja taputuksia oletettavasti lähes ylikuonnollisten suoritusten jälkeen, joskin nämä jäävät melko harvinaisiksi. Merkittävä osa kummankin lajin edustajista on uroksia. Tarkkaa syytä tähän ei toistaiseksi ole löydetty useista tieteellisistä tutkimuksista huolimatta. Johtuen lajien miesvaltaisuudesta, lanittaja-, eivätkä shakkiressut ole luonnonvaraisina juurikaan tekemisissä naaraiden kanssa. Lanittajaressujen kokoontumispaikassa IT-tilassa on kuitenkin paikalla usein myös naarasressuja, jopa samanaikaisesti lanittajaressujen istumasessioiden aikana. Nämä eivät kuitenkaan ole paikalla etsiäkseen lajitovereita, saati parittelukumppaneita, vaan useimmiten tekemässä ahkerasti kotitehtäviään. Lisäksi mainittakoon näiden yksilöiden olevan usein IB-linjan opiskelijoita, mikä selittää poikkeuksellisen ajankohdan tehtävien tekemiselle.

Lanittajaressujen ruumiinrakenne on sangen vaihteleva: populaatiossa on havaittavissa niin suuri- kuin minimalistisenkokoisiakin yksilöitä. Tällä lajilla on kuitenkin myös yleispäteviä tuntomerkkejä. Parhaiten lanittajaressun erottaa hyvin lihaksikkaista ja vankoista sormista, syväliisestä ja pohdiskelevasta, mutta samalla tyhjiyttä pursuavasta katseestaan sekä välillä silmälaseista. Eräillä (varsinkin vanhemmilla) yksilöillä voi olla kuonon alapuolelta eräänlaiset "amisviikset", mutta ei niistä sen enempää.

Lanittajaressuille ominaista on myös heidän epämääräisenoloinen ääntelynsä, jota useimmiten tavalliset

ressutkaan eivät ymmärrä. Lanittajat kommunikoivat keskenään käyttäen epäloogisia ja täysin väärin lausuttuja muunnelmia joskus vielä muillekin ressuille tutuista englanninkielisistä sanoista, jotka kuulostavat keskellä istumisessioita huudettuina pelkältä terävisävyiseltä möngerrykseltä: "Reksar kou Traksu", "Kare AA", "Lits teff top", "Haetaa Roosa"...

Lanittajaressun ruokavalioon kuuluvat maidon ja muun tavallisen ihmisruoan lisäksi mikroaaltouunissa valmistettavat pizzat sekä Euroshopper-energiajuoma. Täytynee todeta, että on vain lanittajaressujen ansiota, että näitä tuotteita edelleen näkee kaupan hyllyillä: muiden *Ressus*-suvun lajien edustajat eivät näitä tuotteita käyttäne. Istumisessioiden jälkeen lanittajaressuja voi tavata Eerikin pippurissa.

Shakkikerholaisressu (*Homo Ressus Shackticus*)

Shakkikerholaisressulla (tästä lajista tulemme käyttämään tekstissä myös nimeä *shakkiressu* olettaen, että lukija ymmärtää, että kyseessä on sama laji) on lajina paljon samankaltaisuuksia lanittajaressun kanssa.

Shakkiressujen ja lanittajaressujen suurin yhtäläisyys lienee heidän elämäntavoissaan ja ajanvietevalinnoissaan: myös shakkiressut nauttivat istumisesta. Toisaalta, istumisen parissa he viettävät aikaansa täysin erilaisten aktiviteettien parissa: shakkiressuilla on näytön sijasta edessään useimmiten psykedeelisen näköinen musta-valko-ruudullinen lauta, jonka päällä on epämääräisen muotoisia veistoksia: Itse shakkiressuille nämä kuviot muistuttavat mitä erilaisimpia asioita. Hevosia, kuninkaita, sotilaita, torneja ja vaikka mitä muita vanhanaikaiseen sodankäyntiin liittyviä asioita, mutta meille tavallisille ressuille eivät nämä objektit muistuta todennäköisesti yhtään mitään.

Shakkiressujen habitaatti eroaa tyystin lanittajaressujen vastaavasta: shakkiressut viihtyvät parhaiten koulumme täysin vastakkaisessa päässä, kolmannen kerroksen koillis-päädyssä. Siellä heillä on tarkoituksenmukaisesti varusteltu nurkkaus, jossa ovat kaikki tarvittavat välineet, eli ruutulaudat, figuurit sekä iskunkestävät kellot. Läheltä löytyvät myös kaikki elintoimintojen kannalta välittömät palvelut: vesiklosetti ja nesteautomaatti ovat nurkan takana.

Shakkikerholaisressujen ruumiinrakenne saattaa etäisesti muistuttaa *LANus*-lajin edustajia, mutta on myös eräitä suuria eroavaisuuksia: shakkiressut ovat ulkoisesti usein "elitistejä". Heidän vaatetuksensa kuvastaa heidän sivistyneisyyttään, ja joskus shakkiressulla saattaa nähdä pitkän takin ja suorien housujen lisäksi peräti lierihatun.

Shakkiressuille ääntely ei ole kovinkaan tavanomaista, mutta silti sitä on joskus havaittavissa tämänkin lajin edustajien keskuudessa. Varsinkin lempiaktiviteettinsa parissa shakkiressut voivat olla äänekkäimmillään: aina silloin tällöin kajahtaa jonkun suusta riemukas huudahdus tai mietteleväinen hymähdys. Erittäin usein shakkiressut yrittävät kutsua paikalle jotakin Mattia: "Matti!" Tämä mies ei kuitenkaan koskaan saavu paikalle, mutta shakkiressut silti säilyttävät toivonsa. Useimmiten shakkiressujen istuntasessiot päättyvät Matin kutsumisen jälkeen, ja yksilöt lähtevät kuka minnekin.

Shakkiressujen ruokavalio eroaa täysin niin lanittajaressujen kuin muidenkin "normaalien" ressujen ateriointitottumuksista. Shakkiressuille kelpaa vain paras ja elitistisin. Välipalaksi he nauttivat mielellään sveitsiläisiä ja hollantilaisia puolikovia juustoja kera useamman vuosikymmenen vanhan kuohuviinin, erityisesti Champagne Bollinger '52 on heidän suosiossaan. Kunnollisten aterioiden yhteydessä lajin edustajat nauttivat kuitenkin usein myös maitoa.

Shakkiressujen ja lanittajaressujen samankaltaisista elämäntavoista johtuen on tavattu myös eräänlaisia hybridiressuja, jotka toimivat samanaikaisesti molempien lajien edustajina. Nämä ressut ovat useimmiten sosiaalisesti heikompi-lahjaisia kuin kummankaan lajin edustaja yksin, koska sellaisen istumismäärän lisäksi vuorokaudessa ei riitä tunteja sosiaalisten kontaktien ylläpitämiseen.

Tapahnututta

Ressun abit juhlistivat riehakkaasti koulutyönsä päätöstä ensin abishow'ssa ja iltapäivällä penkkarirekkojen kyydissä.

Ressun toisen vuoden opiskelijat tanssivat perinteisiä vanhojen-tansseja Valkoisessa salissa.

Ressun päivän juhlallisuudet jatkuivat OPKH:n järjestämällä tanssiaisilla.

Ressun teatterikurssin tämänvuotinen produktio oli Aristofaneen komedia Pilvet.

Taivaankannen korottelua

"In all affairs it's a healthy thing now and then to hand a question mark on the things you have long taken granted." – Bertrand Russell

Ajattelet eli olet, vaan ajatteletko koskaan mitä ajattelet? Meillä kaikilla on pinttyneitä ajatusmalleja, ennakkoluuloja (jotka painavat omatunnossa kuin synti) ja maailmankuvia, joita rakastamme enemmän kuin omaa peilikuvaamme. Tämä johtuu siitä, että ihminen on mukavuudenhaluinen, konservatiivinen ja pimeää pelkäävä, kognitiivisilta kyvyiltään rajallinen olento. Siinä missä pystymme luomaan taidetta ja kulttuuria, haluamme muiden pitävän näppinsä erossa tästä juuri mainitusta kulttuurista, koska "se on iha hyvä näi". Koska maailma on aina ennenkin pyörinyt juuri tähän suuntaan, miksi sen tarvitsisi muuttaa kursiaan?

Paikalleen jääminen on kuitenkin uhka niin yksilö- kuin yhteiskuntatasollakin. Ympäristöstään tiedostamattomuus ja omaan kuplaan sulkeutuminen johtavat mielen tunkkaisuuteen, ahdasmielisyyteen ja sopeutumiskyvyn laskuun tuottaen lieveilmiönään ahdasmielisyyttä, kuten rasismia, kritiikitöntä ajattelua ja toisessa ääripäässä pseudoskeptismiä. Yhteiskuntatasolla tämä jarruttaa tasavertaisen ja hyvinvoivan kansalaispohjan syntymistä. Syntyy valtioita, joissa ihmiset eivät ole tasavertaisia: naisilla eikä homoilla ole oikeuksia ja ihmisoikeusrikokset jäävät rankaisematta. Ääritapauksissa kansalaisia johtaa 2000 vuotta vanha paimentolaistarusto.

Onneksi meidän ei suinkaan tarvitse jämähtää, vaikka luontomme puhuu sen puolesta. Meillä on aivot, joilla voimme tiedostaa rajoitteemme ja työskennellä voittaaksemme ne. Meidän täytyy sytyttää yövalo keskelle pimeyttä, antaa asteroidin iskeytyä miellemme kovaan kuoreen, jotta maailmamme pyörimissuunta kääntyisi aina silloin tällöin. Ja hyvällä tuurilla se ei enää sen jälkeen pyörisi itsemme ympärillä.

Nyt jos koskaan on oikea aika oman maailmankuvan ja ajatusmallien tarkastelemiseen. CERNissä tutkitaan paraikaa, loppuuko einsteinilainen fysiikka sellaisena kuin olemme sen oppineet tuntemaan, ja vuosi 2012 merkitsee monelle maailmanloppua eikä viimeiseksi siksi, että mahdollisesti väärä presidenttiehdokas voitti Suomen vaalit. Globaalit markkinat horjuvat kuin juoppo puujaloilla, ja monet varaavat paraikaa matkalippuja viimeiselle rannalle Iranin pahaenteisen uraaninrikastamisohjelman pelossa.

Pysähdy miettimään: Onko sinulla ennakkoluuloja jostain? Tarkista, pitävätkö ne paikkansa! Onko maailmasa sinulle tiettyjä itsestäänselvyyksiä, kuten monelle lienevät perinteiset sukupuoliroolit? Pura ne! (Seuraavan kerran kun vastaan kävelee ihminen, josta ei ota selvää, onko hän mies vai nainen, yritä hyväksyä, että hän ei välttämättä ole kumpikaan.)

Nyt, uskoit sitten kasvissyönttiin tai aaveisiin, vapaaseen markkinatalouteen tai tieteesseen, on sinunkin mietittävä uudestaan, mihin oikein uskot ja miksi. Jos teet sen kunnolla, lupaan sinulle avartavaa kokemusta. Maailma ei kenties ahdistakaan enää niin paljon, taivaankansi kasvaa korkeutta! Siispä ajattele mitä ajattelet, niin tiedät mitä olet.

Henkilöhaastattelussa

Johannes Koroma

– Vuoden ressu 2012

Johannes Koroma kirjoitti ylioppilaaksi Ressun lukiosta vuonna 1963. Tänä vuonna hänet valittiin Vuoden ressuksi. Pärskeitä haastatteli kokenutta toimittajaa ja selvitti, missä kaikessa mies on vuosien aikana ollut mukana. EMMI PELTONEN

Johannes Koroma syntyi sodan aikaan Turussa, mutta kävi koulunsa rauhan aikana Helsingissä. Vuonna 1958, Koroman tullessa Ressuun, oppikoulu ei ollut mikään itsestäänselvyys. Sinne oli pyrittävä, ja siitä oli maksettava. Ressu sopi Koromille. Se oli valtion koulu, joten sinne oli halvat lukukausimaksut, jotka vanhemmat kykenivät maksamaan. Ressusta löytyi myös ranskan kielen linja, jota kutsuttiin kielilinjana myös diplomaattilinjaksi. Koroma haki ranskan kielen linjalle, koska ”sille oli helpompi päästä”.

Hakeminen kannatti. Ressussa syttyi Koroman kipinä ranskan kieleen. Ranskan luokalla hän omien sanojensa mukaan rakastui ranskan kieleen ja ranskan kielen opettajaan. Rakkaus kieleen jäi. ”Olen jonkinmoinen frankofiili. En voi vuottakaan elää ilman, että käyn kerran tai kaksi Pariisissa”, Koroma toteaa.

Koroman mukaan suhtautuminen opettajakuntaan oli hyvin erilaista kuin nykyään. Opettajat olivat pelottavia ja arvostettuja eikä heitä tervehditty siten, miten esimerkiksi nykyiset oppilaat moikkaavat vararehtoria käytävällä.

Ressu oli vielä Koroman koulua käydessä poikakoulu, ja pojat olivat poikia. Opettajilla oli välillä kestämistä. Koroma muistaa erityisesti uskontoa opettaneen lehtori Tepon, joka kerran ”poltti päreensä niin, että sen koko luokka kuuli”.

”Muistoja ovat myös sellaiset ilkkuriset tempaukset, kun mietittiin, että mitä voi tehdä tällaisen sisäurheilun merkeissä ilman, että aiheuttaa vahinkoa.” Eräs oppilaiden peli oli märän sienien heittäminen ikkunalaudalle. Voittaja oli se, joka sai heitettyä sienien lähimmäksi ikkunan ulkoreunaa ilman, että se putosi.

Koroma muistelee koulun harrastustoiminnan olleen aktiivista omalla aikanaan. Hän osallistui raittiusseura Sarastuksen toimintaan. Sarastus ei ole toiminut Ressussa enää moneen vuoteen, mutta Koroman käydessä koulua raittiusseura oli hyvinkin elinvoimainen. Sarastuksella oli muun muassa teatteriseurue, ja seuran kautta järjestettiin niin sanottuja appelsiinitanssiaisia. Yksissä tanssiaisissa lauloi Koroman nuoruuden rakkaus Laila Kinnunen. ”Ikäero oli kuitenkin suuri, joten tunne oli täysin yksipuolinen.”

Appelsiinitanssiaisten sisäänpääsymaksuna oli yksi appelsiini. Saadut appelsiinit raittiusseura lahjoitti hyväntekeväisyyteen viemällä ne lähialueen lastensairaaleihin. Myöhemmin vuosina sisäänpääsymaksuna kerättiin appelsiinien sijasta lastenkirjoja tai leluja.

Sarastuksella oli 1950–60-luvun vaihteessa myös kansallista toimintaa, ja tähän osallistui Koroman lisäksi toi-

nenkin aktiivinen ressu, Hannu Karpo. Kaiken kaikkiaan Koroma lukee toimintansa raittiusseurassa oman kouluajan saavutuksiin vaikkakin ilmaiseksi, ettei sen oppeja kovin montaa vuotta noudatettu.

Lukion jälkeen Koroma opiskeli valtiotieteitä ”niin kuin aika moni siihen aikaan”. Hän opiskeli Helsingin yliopistossa kansantaloutta, poliittista historiaa ja tilastotiedettä, ja on ollut tyytyväinen opiskelupaikkaansa. Hän suositteleeekin sitä journalistin työstä haaveileville ressuille, vaikkei koe työhön olevan vain yhtä reittiä.

Frankofiili opiskeli myös Pariisissa. ”Suoritin siellä tutkinnon, jonka todistuksen on allekirjoittanut fasisminvastaisen taistelun keskeinen poliitikko, kulttuuri- ja informaatioministeri André Malraux, kuuluisa kirjailija.”

Pitkän linjan journalisti ja yhteiskunnallinen vaikuttaja

Koroman journalistin ura alkoi jo lukioaikana. Hän oli kahdenä kesänä kesätoimittajana silloisessa Suomen sosialidemokraatti-lehdessä (nykyään Demokraatti) ja toimi talvella urheilutoimittajana. ”Jälkimmäisenä kesänä olin jo niin kvalifioitunut, että toimin päivän ulkomaantoimittajana ja illan urheilutoimittajan. Olin lähetetty kirjeenvaihtaja, mikä tarkoitti sitä, että käänsin ranskankielisen l'Equipe-lehden juttuja demarin sivuille.” Koroma naureskelee, että moisesta toiminnasta ei jäänyt 1960-luvun alussa kiinni.

”Syksyllä 1963 siirryin Uuden Suomen taloustoimittajaksi.” Tammikuussa Koroma meni armeijaan, josta tuli vielä loppuvuodeksi takaisin Uuteen Suomeen. Sitten oli aika siirtyä Helsingin Sanomiin.

Maija-Liisa Heini, joka pakinoi kuuluisasti Ksantippa, oli lukenut Koroman juttuja ja pitänyt niitä hyvinä. Kun he sitten tapasivat Tukholmassa, Heini ehdotti Koromalle siirtymistä Helsingin

Sanomiin ja hänhän siirtyi.

Koroma työskenteli pitkään Helsingin Sanomissa. Hän oli siellä vuoteen 1975 saakka toimien taloustoimituksen päällikkönä melkein koko ajan.

Vuodet olivat ”äärimmäisen antoisia”. Koroma toimi taloustoimituksen päällikkönä kaiken kaikkiaan seitsemän vuotta, jonka aikana Helsingin Sanomien taloustoimitusta kehitettiin voimakkaasti. Iso muutos oli, että toimitus alkoi tehdä itse omia uutisiaan. Koroma muistaa muuan muassa yhden suuren paljastusjutun, jossa tuotiin esille Neste Oy:n toimitusjohtajan Uolevin Raatteen nostaneen kaksoispalkkaa lontoolaisen tytäryhtiön kautta.

”Olen jonkinmoinen frankofiili.”

Taloustoimitus sai Koroman aikana ristiriitaista kritiikkiä. ”Keskuskauppakamarin puheenjohtaja ja puoli tusinaa vuorineuvoksia vaati Aatos Erkolta audienssia valittaakseen, kuinka meidän taloustoimitus on punaisten radikaalien käsissä, jotka eivät suostu julkaisemaan vain niitä tiedotteita, joita yritykset lähettävät toimitukseen.” Samaan aikaan todellisen radikaalin Pertti Klemolan ja taistolaisten yhteisenä tavoitteena oli Koroman mukaan saada hänet erotetuksi Helsingin Sanomista, koska lehti edusti ”niin vapautta ja liberaalia talouskäsitystä”. ”Oli ne aika hauskoja aikoja”, Koroma muistelee.

Seuraava etappi oli vuosina 1919-1991 ilmestyneen Uuden Suomen päätoimittajuus. Koroma aloitti lehden päätoimittajana vuonna 1976. Hänen valitsemiseensa oli kaksi syytä: lehti oli taloudellisissa vaikeuksissa ja neuvostoliittoa vastaiset voimat oli vaihdettava pois.

Miten lehti sitten muuttui Koroman 13-vuotisen päätoimittajuuden aikana? ”Se muuttui vapaaksi.” Lehden linja muuttui, ja se irtautui kokoomuksesta julistautumalla sitoutumattomaksi porvarilliseksi lehdeksi. Kokoomuksen silloinen puheenjohtaja Harri Holkeri ei ollut tyytyväinen muutokseen ja Koroman mukaan kantoi asiasta kaunaa koko elämänsä.

Uuden Suomen uudistamisen lisäksi perustettiin nykyinen Iltalehti. ”Perustimme Iltalehden, jotta Uuden Suomen kannattavuus kohentuisi”, Koroma selventää.

”Uuden Suomen uudistamisen lisäksi perustettiin Iltalehti.”

Lehdet olivat kuitenkin hyvin erilaiset, mikä asetti omat haasteensa. ”Ei voi jakaantua kahteen niin erilaiseen arvomaailmaan kuin Uuden Suomen ja Iltalehden sisältö on”, Koroma toteaa. Iltalehden vastaavana päätoimittajana hän koki ”melkoisia tuskia”. ”Yritin siivota Iltalehteä jollain tavalla asialliseksi päivälehdeksi, ja joka kerta, kun tein siivouksia, levikkimiehet tulivat minulle ilmoittamaan, että myynti supistui.”

Vuonna 1990 Koroma siirtyi lehtimaailmasta järjestökentälle, kun hänet nimitettiin Suomen työnantajain keskusliiton toimitusjohtajaksi. Kahdessa vuodessa työtehtävä kuitenkin vaihtui, kun STK ja Teollisuuden Keskusliitto yhdistyivät, ja Koromasta tuli uuden Teollisuuden ja Työnantajien Keskusliiton ensimmäinen toimitusjohtaja.

Työhönotto oli varsin mielenkiintoinen. Koromaa oli pyydetty laatimaan suunnitelma siitä, miten keskusliittojen yhdistymisen tulisi tapahtua, ja kun suunnitelma sitten

hyväksyttiin, hänestä tehtiin suoraan uuden keskusliiton toimitusjohtaja. Koroman mukaan asiasta ei käyty mitään neuvotteluita hänen kanssaan. Johtokunta vain ilmoitti päätöksestään, ja hän joutui suoraan televisiokameroiden eteen haas-

tateltavaksi. Sinä iltana hän muistaa kävelleensä tuntitolkulla ympäri Matinkylää miettien, ”mihin olen oikein joutunut”.

Koroma oli kymmenen vuotta Teollisuuden ja Työnantajien Keskusliiton johdossa ja pitää tätä työtehtävistään yhteiskunnallisesti merkittävimpänä. Tuona aikana Suomi nousi lamasta ja liittyi Euroopan unioniin. Koroma oli teollisuusjärjestön kautta kummassakin prosessissa tiukasti mukana.

”Teollisuusjärjestön johtaminen oli erittäin haastavaa, kun joutui vastaamaan kahdesta suuresta kampanjasta”, Koroma kertoo. Hän johti Suomen EU-jäsenyyteen tähdänneen kampanjan alusta loppuun saakka. Kampanjan onnistuminen vaati yhteisymmärrystä SAK:n Lauri Ihalaisen kanssa. Toinen suuri kampanja liittyi Tshernobylin onnettomuuden jälkeen ensimmäisen ydinvoimalan rakennuslupaun Suomessa. Kumpaakin kampanjaa Koroma luonnehtii kansalaisten mielipiteidenmuokkaamiskampanjoina.

Ehkä kaikkein vaikein vaihe oli kuitenkin vuosien 1992-94 lama. ”Kriittisimmässä vaiheessa Suomen Pankin valuuttavaranto oli niin kurjassa kunnossa, että Kansainvälinen valuuttarahasto oli jo pakannut laukut tullakseen johtamaan Suomen taloutta.” Suomen talous oli tuolloin konkurssin partaalla. ”Valtiovarainministeri Iiro Viinanen lähti Tokioon hakemaan viimeistä pelastavaa rahoituspakettia sieltä ja soitti lentokentältä, että lainaa ei saada ellet voi vakuuttaa 20 Suomen suurinta vientiyritystä siitä, että niiden tulisi tulouttaa kaikki vientitulot kotimaahan.” Koroma soitti 20 pääjohtajaa läpi. 19 tuloutti vientitulot kotimaahan devalvaation pelosta huolimatta, Suomen Pankin valuuttavaranto koheni ratkaisevasti ja Japanilaiset antoivat tarvittun lainan.

Media on muuttunut

Johannes Koroma jäi eläkkeelle 60-vuotiaana, mutta kirjoittaa edelleen kolumneja ja toimii puhujana erilaisissa tilaisuuksissa. Pitkän journalistin uransa aikana Koroma on kokenut olleensa etuoikeutetussa asemassa, koska "on joutunut ja saanut vaikuttaa". Vuosikymmenien varrella hän on myös voinut havaita median muuttumisen.

Koroman mukaan media on muuttunut "hervittävästi", mutta kaikki muutos ei ole ollut huonoa. "Juttujen koskettavuus on lisääntynyt, hyvässä ja huonossa mielessä."

Eniten Koromaa tuntuu häiritsevän nykypäivän journalismissa lisääntyvä historiattomuus. "Kiinnostus mennyttä kohtaan on ohutta. Toimittajat ja lehdet eivät enää tiedä, mitä toissapäivänä tapahtui." Suomen tai jonkun yleisen asian menneisyyttä ei tunneta ja Koroma epäilee sen johtuvan siitä, ettei googlaamalla saa yli 20 vuoden takaisia tapahtumia esiin. Hän myös huomauttaa, että nuorten tuntuu olevan nykyään työlästä selvittää, pitääkö esimerkiksi sosiaalisista medioista saatu tieto paikkansa.

Koroma ei itse ole facebookissa eikä käytä muitakaan sosiaalisia medioita. Hän ei halua vähätellä niiden merkitystä millään tavalla mutta epäilee niiden kohdalla tietyn huipun olevan käsillä. Hän myös suhtautuu niihin hyvin kriittisesti ensisijaisina tiedonlähteinä, koska kokee niissä olevan "liian paljon epätarkkaa tietoa". Positiivisina puolina Koroma kuitenkin pitää sosiaalisissa medioissa käytäviä mielenkiintoisia keskusteluja.

Kerran ressu, aina ressu

Kysyttäessä, miten Ressussa saadut valmiudet auttoivat vaikuttamaan yhteiskunnallisesti koulun jälkeisessä elämässä, Koroma toteaa valmiuksien olevan ensisijaisesti ihmisessä itsessään. Hänen mukaansa koulu voi kuitenkin vahvistaa niitä. Koroma mainitsee esimerkkinä luokallaan olleet nerot kympin keskiarvoilla, joista ei tullut yhteiskunnallisesti aktiivisia. Koulu kuitenkin kannusti tuolloinkin oppilaitaan puhumaan, kirjoittamaan ja kommentoimaan.

Nykyään ressuus näkyy Koroman elämässä ennen kaikkea "lämpimänä tunteena koulua kohtaan" sekä kiinnostuksena sen toimintaan. Hän seuraa koulun menestystä erilaisissa kilpailuissa ja lukee koulun lehtiä. Eräänlaista kiintymystä osoittaa myös valmius tulla esitelmöimään luokilaisille taloudesta.

Koroman viesti nykyressuille on tämä: "Älkää epäröikö tuoda esiin näkemyksiänne. Vaikuttakaa tähän yhteiskuntaan ja tässä yhteiskunnassa tehtäviin päätöksiin ja muutoksiin."

"Ressuus näkyy
Koroman elämässä
ennen kaikkea
lämpimänä tunteena
koulua kohtaan."

Ressut ja musiikki

Ressut tunnetaan yli-inhimillisinä tiedon akolyytteinä. Vaan mahtaako ressuilla pysyä kitara kädessä, vai onko tyydyttävä triangeliin? Pärskeitä tutki koulumme oppilaiden suhdetta musiikkiin. OTTO RÄSÄNEN

Lähes kaikille ressuille musiikki on jokapäiväinen osa elämää. Kouluun saapuvilla tai sieltä lähtevillä oppilailla on usein kuulokkeet korvilla, ja joskus voi nähdä opettajankin musiikin lumossa. Koulun sisällä musiikista puhutaan yhtenä. Oppilailla voi olla jonkin bändin t-paita päällä.

Vaikkei Ressu ole musiikin erikoislukio, näkyy musiikin merkitys myös vanhoja ressuja tarkasteltaessa. Vuoden Ressu 2004, dosentti Pekka Gronow, on jättänyt Ressut ry:n sanoin ”lähtemättömästi jälkensä Suomen kevyen musiikin elämään, niin jazziin, bluesiin kuin poppiinkin”. 2009 valittiin Vuoden ressuksi muusikko Jukka Kuoppamäki. Pärskeiden lukijat muistanevat kouluvuoden 2011-2012 ensimmäisestä numerosta Espoon musiikkiopiston opettajan Teuvo Lampisen haastattelun. Tämä ei ole ainoa kerta, kun musiikki on esiintynyt lehdessä: vuosia sitten lehden kannessa oli bändi Disco Ensemble.

Musiikinopettaja Pirjo Myllykallion mukaan koulussa on paljon musiikin harrastajia, ja musiikilla on Ressussa iso

rooli. Musiikkiesitykset ovatkin osa jokaista juhlatilaisuutta, aamunavauksissa soi usein musiikki, ja opiskelijakunnan Kopista kuuluu lähes yhtenä musiikki. Myllykallion mielestä musiikin harrastaminen on jaksamaan auttava voimavara: ”Ei ilman musiikkia kukaan jaks.”

Kohdistuupa kiinnostus sitten klassiseen tai nykymusiikkiin Ressussa on monia mahdollisuuksia musisointiin: Kansallisen puolen oppilailla on kaksi pakollista kurssia, ja tarjolla on myös monia valinnaisia kursseja. Musiikkikurssien lisäksi koulussamme on jousiorkesteri ja useampi kuoro. Koulun musiikkitarjonta on erityisen arvokasta niille, joilla ei ole mahdollisuuksia musiikin opiskeluun vapaaajalla. Vaikka toiminta onkin pääasiallisesti suomenkielistä, ovat myös suomea taitamattomat IB-oppilaat useasti osallistuneet ansiokkaasti Ressun musiikkitoimintaan.

Koko Ressu pääsee yhdessä nauttimaan koulun muusikkojen taidoista: musiikki on soinnut lukemattomia kerto-

”Ei ilman musiikkia kukaan jaks.”

ja koulun juhlasalissa osana joulujuhlia ja avoimien ovien päiviä, ja joskus on ilman erityistä merkkipäivää tai tapahtumaa soitettu lounastauon aikaan. Tämän vuoden Ressun päivänä uskaltauduttiin jopa koulun käytävälle soittamaan. Musisointi ei jää koulun sisäpuolelle, vaan usein musiikista päästään nauttimaan lähellä sijaitsevassa Vanhassa kirkossa. Tapahtumissa soi kaikenlainen musiikki alternative rockista a cappellaan.

Jos tämä ei vielä tyydytä musiikinhimoa, on lohdutavaa muistaa että kaikki tiet johtavat Ressuun. Lyhyen kävelymatkan päässä ovat sekä uutukainen Musiikkitalo, useampi levykauppa (niistä lähin lienee Keltainen jäänsärkijä), ja Tavastia-klubi. Kaukana ei ole Kaisaniemen puistokaan, jossa järjestetään konsertteja.

Mitä sanovat itse ressut? Pärskeitä haastatteli joukkoa koulun oppilaita.

Niilo Laiholta kysyttäessä, mitä musiikki hänelle merkitsee, vastaa hän sen olevan ”rakas harrastus, tärkeä ajanviete ja tapa kokea uutta”. Niilo kertoo olevansa basisti ja kahden suoritetun musiikkikurssin lisäksi soittavansa koulun jousiorkesterissa.

Mariel Made-toja ei itse soita mitään instrumenttia, mutta hän sanoo musiikin olevan paljon läsnä. Mariel kuuntelee runsaasti musiikkia, riippuen hetken fiiliksestä.

Julius Seligsonille musiikki selkiinnyttää ajatuksia, ja se antaa elämälle teema-aiheita. Kysymykseen,

”Riippumatta siitä kuinka musiikkiin suhtautuu, tuo se ihmisiä yhteen.”

soittaako Julius mitään, hän vastaa: ”Soitan suutani. Enkä tarkoita sillä laulamista.” Ressussa Julius on opiskellut kaksi pakollista musiikkikurssia.

Koulun käytävältä kitara kädessä yhytetty IB-oppilas Santiago Del Garcia ei omien sanojensa mukaan olisi sama henkilö ilman musiikkia. Rumpuja, bassoa ja kitaraa soittava Santiago ”would like to be a musician”, mutta pian tämän sanottuaan lisää hän siihen liittyvän haasteita. Santiago kertoo olleensa kolmella musiikkikurssilla ja ottavansa lisää jos se vain on mahdollista.

Kuten ressurien vastauksista ilmenee, on musiikkiin monta lähestymistapaa. Niille, jotka eivät soita musiikkia, ei musiikki useinkaan ole huomion keskiössä. Tämä ei kuitenkaan tarkoita musiikin olevan näille ihmisille merkityksetöntä, vaan se ottaa erilaisen roolin: musiikin läsnäolo toimii osana muuta elämää ja rikastuttaa sitä. Läksyjen tai muun hoidon ohella soiva musiikki virkistää ja vaikuttaa osaltaan tunnelmaan. Musiikkia soittaville musiikki on itsenäisessä roolissa. Se antaa mahdollisuuden tekemiseen ja itsensä ilmaisemiseen.

Riippumatta siitä, kuinka musiikkiin suhtautuu, se tuo ihmisiä yhteen. Musiikista keskusteleminen lähentää saman maun ihmisiä, soittaminen soittajia. Pelkkä musiikin kuunteleminenkin yhdistää muusikkoja ja kuulijaa. Konsertit ja muut musiikkitapahtumat keräävät kaikenlaisia ihmisiä, joiden (ainoa) yhdistävä tekijä on musiikki.

Bookclub

ARIANNA IOVINE

I noticed that among the numerous clubs of Ressu, a literature club was missing, and decided it was about time that someone took the initiative of setting one up. 'Ipsum Librum' (the name of the book club) started all when my fellow classmate Natalia Kakko and I decided to provide an opportunity for all the literature lovers of Ressun lukio to gather with the aim of discussing literature. We wanted a space in which we could converse on various literary works, without having to write essays and commentaries, and where individual opinions ruled the discussions.

We agreed that if we were to start a book club, we would have to have a clear set of ideas on the workings of the club as well as what the club would stand to represent. We wanted 'Ipsum Librum' to be a club for the sophisticated mind in pursuit of greater knowledge. We wanted to discuss literary works of various types and of great literary value. We also wanted to gain an understanding of cultural and historical phenomena through the works we read, and promote the values of the club outside of the school's inner circles.

We started working and produced a set of documents to act as a guideline to the procedures of the club, as well as an outline of what the club stands to represent and a general code of conduct. We divided the club into various functions, each in charge of a different task. These functions include the: Chair of Organization, Committee of Financial Affairs, Committee of Charity, Committee of Fund Raising Events, PR and Members. These functions work together to form an orderly association in which all the data is recorded and each task pertaining to the club is taken care of. We also decided to collaborate with charities and raise money to fund books for associations in need.

Students with any form of interest in literature may join the club. 'Ipsum Librum' seeks to broaden knowledge about literature of different cultures by welcoming members of various backgrounds. Therefore native as well as non-native English speakers are welcome to join the club. The literary works read in the club are voted amongst the club members, and may be read in any language. The discussions, however, are mainly held in English, which helps to promote students' ability to speak and discuss matters in English.

This year, due to the time frame, the club held five meetings, including a general introduction on the workings of the club. We dealt with various poems and short stories and read *Waiting for Godot* and *The Diary of Anne Frank*. We also held a bake sale to raise money for the club and the charities involved. This year the books went to a juvenile delinquent institute.

I sincerely hope that Ipsum Librum will continue in the years to come and establish itself among the other clubs of Ressun lukio.

KIRJALLISUUDEN SYVIN OLEMUS

Miten käy, kun äidinkielenopettajilta pyytää kirjasuosituksia? Ilmeisesti joskus opettajillakin on vaikeuksia pysyä tehtävänannossa, sillä vastaukseksi saimme sanaristikon, jota katsoessa ei ole ihan varma, onko se puhdasta neroutta vai yrittävätkö maikat mennä siitä, mistä aita on matalin. Olkoon niin tai näin, ainakin maikkojen vastaus tuntuu kattavan kaiken mahdollisen postmodernin kirjallisuuden! AINO TUOVINEN

The Debate Won't Wait!

Mysterious meetings, competitions and unbeatable speaking skills. It's the debate club! We decided to find out what debating has to offer as a hobby – in addition to the fame and glory, of course. ALEKSIINA KALLUNKI JA MARIA PYKÄLÄ

The judges at their work at a debate competition in Ressu last fall.

The debate club, founded in 2007 and currently mentored by Karoliina Vaapio and Anna Martikainen, is a club anyone can join. There are several good reasons to join but most newcomers just want to improve their speaking skills and discuss a variety of interesting topics. The aim of debating is not to find answers but to learn to understand that there are as many points of view as there are debaters. "There really is no one right answer to many of the questions that we have" Martikainen says.

The debate club in Ressu meets once a week. "Mostly we debate and talk about debating" says Martikainen. Usually students can suggest topics by themselves but closer to the competitions more focus will be given to topics that are to be debated there. Different styles, structures and ways of presenting are also discussed. The participants in the club range anywhere from national side to IB-students.

Debating is so much more than only speaking, explains Martikainen. There are multiple aspects a good debater must take into account. Learning to be open-minded is crucial, as debaters often must defend an opinion that isn't their own. In the meetings students learn different techni-

ques that are important when trying to convince the other team, the audience and the judges to agree with their opinion. Good debaters have charisma and ways to make people believe everything they say.

Universities are always looking for prospective students. The run for a place is tough and in order to make an impression one must have as many extra-curricular activities as possible (alongside with a good report card). Here is where the debate club comes in; joining the club in Ressu or engaging in debating somewhere else is a huge benefit when applying to universities - especially in the United Kingdom.

Debating as an extra-curricular activity shows how much of an independent thinker and an experienced public speaker you are. Club mentor Martikainen approves: "It looks really good on your

**"It looks really good
on your application!"**

application!"

We got the chance to interview one of the most experienced debaters today in Ressu, an IB2 Lauri Pykälä. "I started debating because my English teacher suggested it, and I thought, why not", he tells us. "Debating is a hobby that gives a lot back. I have learned a lot", he adds. Pykälä tells us that the most important skills to have when debating is

to be able to think on your feet. "Sometimes the opposing team can say something completely unexpected to which you need to respond to." Debating improves speaking skills together with giving a lot of courage: "The most pronounced change I feel is an increased ability and skill of speaking in front of an audience."

Every now and then students get a chance to prove themselves and participate in a competition. The Finnish national debating competition, organised by The Federation of Finnish-British Societies and The Association of English Teachers in Finland is held annually. The competition has two categories; one is for the native and one is for the non-native English speakers. Ressu usually takes part in the competition and has gained success by coming second this year and in 2008. A qualification round is held at Ressu where it is decided which team will be representing our school in Helsinki Regional Semifinals. The winner of that semifinal then continues to represent Helsinki Region in the National Competition. "In the future this competition is arranged also in order to determine which team could represent Finland in an international debate competition", Vaapio adds.

If competing in English sounds like a nightmare, there are also contests in Finnish. An annual, partly philosophi-

cal contest called Nuorten filosofiatapahtuma takes place in Helsinki. Ressu's team came second this year after many years of not participating at all.

The English-speaking competitions have strict protocols that are followed. The order of procedure in each debate is timed very accurately. Teams are judged according to three main criteria: strategy, content and style. Strategy consists of teamwork and rebuttal; team members should support each others' arguments and respond to the opposi-

te team's arguments while they promote their own. Content is evaluated through clear reasoning and logical ideas. Style is mainly the speaking skills of the debater: variety in voice

and humour are signs of an entertaining and relaxed debater who takes the audience into consideration.

Indeed, competitive debating has fame and glory to offer, but at the end of the day, debate club is where it all starts. Debating is a hobby for everyone and being shy is no excuse for missing out on the fun - no one expects you to be overly confident from the start. Although expressing your thoughts might at first be hard, practice makes perfect and, as Lauri says, "many are surprised at how quickly they become used to speaking in front of an audience; you just have to throw yourself out there!"

"Debating is a hobby that gives a lot back. I have learned a lot."

Lauri Pykälä and teammate Mikko Karjalainen debate while Anna Martikainen observes.

Tanssitaan

Novelli

Pimeässä ja hämärässä huoneessa soi kummallista 90-luvun suomipoppi. Ympärilläni tanssahteli lähes parikymmentä ihmistä, joista suurin osa oli tyttöjä. Kaksi muuta poikaa itseni lisäksi tanssi muiden tyttöjen kanssa, aivan yhtä villisti, toiset kaksi taas juttelivat yhden tytön kanssa muovimukit käsissään. Tarjolla oli vain limua tai mehua, kukaan ei siis ollut sokerihumalaa pahemmassa jamassa.

En meinannut kestää siinä hälinässä. Ihme, että en ollut jo ajat sitten ottanut jalkoja alleni. Mitä me edes juhlimme? Mikä minua edes pidätteli näissä ”juhlissa”? Sillä saattoi mahdollisesti olla jotain tekemistä yhden tytön kanssa, jolla oli tummat hiukset ja joka hymyili leveämmin kuin kukaan muu.

Kummallista kansaa tämä teatteriväki. Kaikkiin ehdotuksiin, miten hulluihin ja älyttömiin tahansa, vastattiin aina innostuneesti ”joo!”. Jos ohjaaja sanoi, että itkekää, puolet näistä nuorista kaatui maahan parkuen kuin olisivat vasta kuulleet suurkatastrofin iskeneen naapuriin. Lähes kaikki käyttivät villasukkia.

Ja niin edelleen. Listaa näistä kummallisista ihmisistä voisi jatkaa loputtomiin.

Se oli ollut äidin idea. ”Tiedätkö mitä?” hän oli aloittanut pahaenteisesti muutama kuukausi aikaisemmin. ”Voisit alkaa harrastaa teatteria, pitäisit siitä varmasti.” Ehdin hädin tuskin vastata ”ehkä”, kun jo löysinkin itseni tuijottamassa vanhaa puurakennusta, josta kuului teinityttöjen kikatus-ta. ”Uuu, tuoretta lihaa”, oli se ikimuistoinen lausahdus, jolla minut toivotettiin tervetulleeksi paikalliseen nuorisoteatteriin.

En minä tätä vihannut, totuin jotenkuten jo parin kolmen kerran jälkeen. En vain voinut suoda äidille sitä tyydytystä, että hän oli löytänyt minulle yllättävän hyvän harrastuksen.

”Miten menee?” kysyi ääni aivan korvani juurelta. Käänsin katseeni ja näin sen tytön, jolla oli tummat hiukset.

”Sun nimi on Siiri, vai?” sanoa töksäytin.

”Oikein!” tyttö, Siiri, vastasi ja hymyili niin, että kaikki hampaat näkyivät huoneen hämärässä valaistuksessa. ”Palkinnoksi oikeasta vastauksesta saat yhden tanssin kanssani.”

”Mä en tanssi”, vastasin jurommin kuin oli tarkoitus.

”Älä väitä vastaan, kaikki tanssii”, Siiri sanoi ja osoitti huoneen keskelle, kun toinen tanssivista pojista taivutti ohjaajan melkein vaakatasoon.

Siiri vilkaisi taas minuun ja alkoi hihittää, varmaankin nähdessään tyrmistyneen ilmeeni.

”Kuule, mieluummin tuo tytön kuin pojan kanssa”, hän sanoi.

”Et kyllä jaksaisi taivuttaa mua noin alas”, sanoin ja

yritin peittää virnistyksen, joka nyki suupielissäni.

”Oliko tuo haaste?” Siiri kysyi ja nojasi hiukan lähemmäs. Samalla hänen hymynsä muuttui pelottoman itsevarmaksi.

”Ei, koska mä en tule tanssimaan”, vastasin kuivasti.

”Teatterissa ei koskaan sanota ei”, Siiri hymähti.

Olin varmasti keksinyt siihen jonkin nasevan vastalauseen, mutta hän olisi vastannut siihen aivan samalla tavalla. Ääh, ajattelin, ihan sama, antaa palaa.

Huokaisin syvään ja vastasin sitten liioitellun hitaasti ja alistuvasti: ”No mennään nyt sitten.”

Siiri ei sanonut mitään, hymyili vain voitonriemuises-ti. Annoin hänen taluttaa minut keskelle tanssilattiaa, jossa tusina muuta nuorta hyppi ja heilui kuin viimeistä päivää.

”Hyvää musaa!” Siiri huusi musiikin yli.

”Ei tasan ole!” huusin takaisin, mutta koska meitä kumpaakin nauratti, hän ei varmaankaan ottanut minua to-sissaan.

”Illan viimeinen hidas!” joku huusi.

”No joo, se siitä”, Siiri sanoi ja irvisti.

”Etkö sä tanssi enää?” kysyin hämmästyneenä.

”En. Hitaat ei ole mua varten”, hän vastasi ja näytti kieltä.

”Ihan sama, et nyt luista”, sanoin ja sieppasin hänet mukaansa.

Hetken hän vain katsoi minua silmät suurina hämmästyksestä. Sitten hän sanoi: ”Luulin, että et tykkää tanssimisesta.”

”Mieluummin tytön kuin pojan kanssa. Ties vaikka joku pyytäisikin”, mumisin. Vastaukseni nauratti häntä ja hän kietoi sormensa omieni lomitse.

”Ei tämä kylläkään mitään tanssia ole”, vastasin, kun olimme huojuneet hiljaa ympyrää kädet koholla.

”Voidaan lopettaa, ei tarvitse väkisin jatkaa”, hän totesi, kun olimme heiluneet hiljaa pari minuuttia. Päästimme irti toistemme sormista ja kipitimme seinän viereen, missä moni muukin oli. Kukaan ei enää tanssinut tai riehunut, vaan kaikki vain juttelivat ja istuivat seinän vierellä. Teatteriväelläkin on näköjään rajansa.

Pikaisen loppusiivouksen jälkeen kaikki tungeksivat naulakolla etsien takkejaan ja pipojaan.

”Millä menet?” Siiri kysyi yllättäen.

”Pyörällä. Tarvitsetko kyydin?”

”En, mietin vaan”, hän sanoi ja kohautti olkiaan. Puin takin päälleni ja jäin odottamaan häntä ulko-ovelle.

”Sama matka?” kysyin.

“Ilmeisesti”, hän vastasi. “Mutta ei sun tarvitse odottaa”, hän lisäsi.

Mumisin vain jotain ja aloin taluttaa pyörääni.

“Voisit pistää itseäsi likoon vähän enemmän”, Siiri sanoi yhtäkkiä, kun olimme kävelleet jonkin matkaa hiljaisuuden vallitessa. Katsahdin häneen kysyvästi.

“Kyllä susta on parempaankin näyttämöllä, sen näkee ihan selvästi”, hän jatkoi.

“Just”, sain sanotuksi. Siiri hymähti ja kääntyi sitten.

“Asun tässä suunnassa. Nähdään taas!” hän sanoi ja vilkutti ennen kuin lähti harppomaan pois päin. Minä jäin katselemaan häntä.

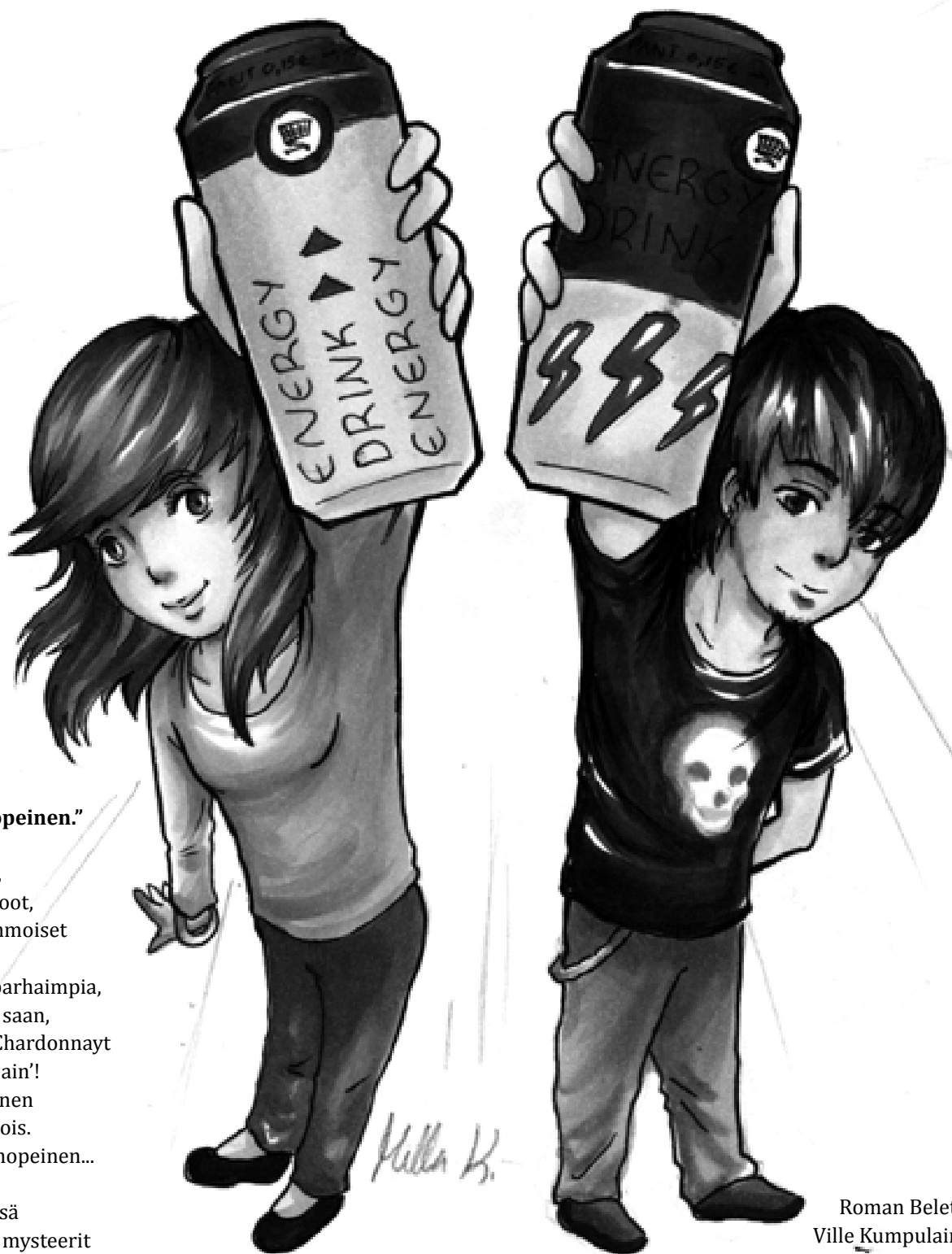
Todella kummallisia nuo teatterilaiset. Todella kummallisia. Ja tuo tyttö oli heistä ehdottomasti kaikkein kummallis.

Siitä huolimatta en voinut estää itseäni hymyilemästä.

AURORA LIPIÄINEN

Absurdit ruokarunot

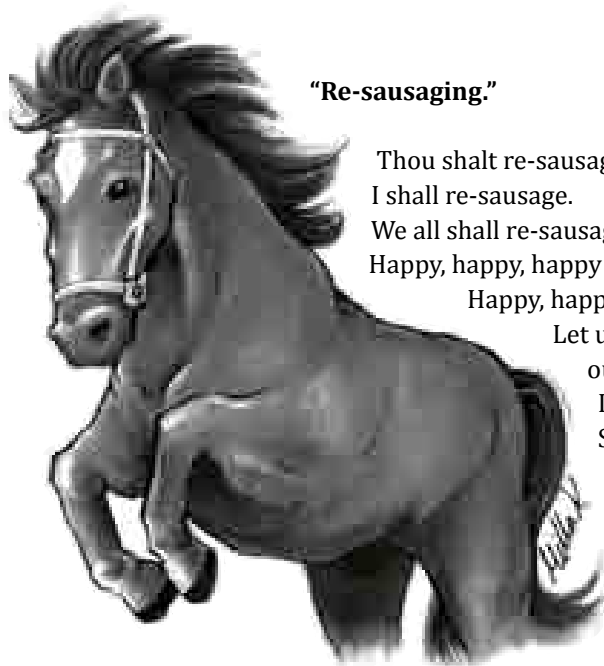

"Tölkki punahopeinen."

Oi sinä, suuri ES,
sä mahtava niin oot,
sun maut suurenmoiset
hermoja hivelöi.
On hetket mitä parhaimpia,
kun sua maistaa saan,
sä päihität niin Chardonnayt
kuin El Tiempot ain'!
Ja lavallinen sininen
mul' paras lahja ois.
Tuo tölkki punahopeinen...

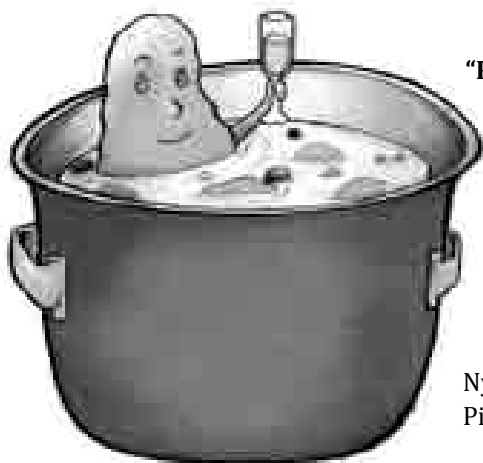
Se kätkee sisäänsä
ne kaikki suuret mysteerit
ja salaisuudet ihmiskunnan.

Roman Beletski
Ville Kumpulainen
Kuvat: Milla Kangaspunta

"Re-sausaging."

Thou shalt re-sausage.
I shall re-sausage.
We all shall re-sausage.
Happy, happy, happy horse.
Happy, happy, happy horse!
Let us haploidize
our potatoes.
Immediately.
Sausage, indeed.

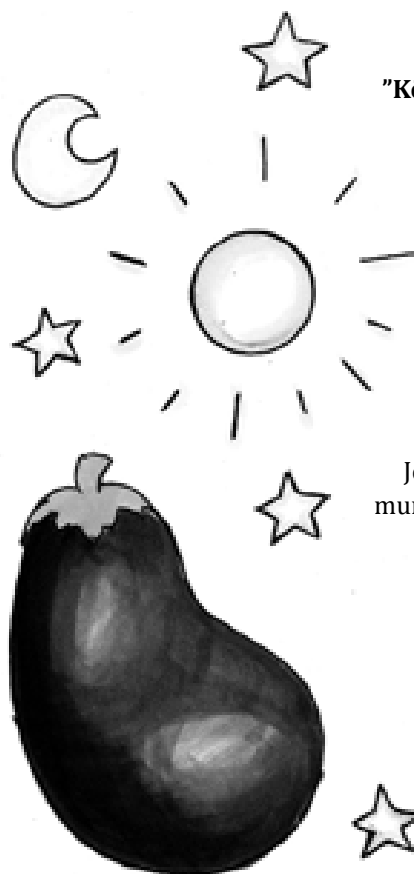
"Ping. Pöng. Hii."

Minä olen bataatti.
Ping pöng hii!
Enkä mikään manaatti.
Ping pöng hii!
Ääntelehdin oudosti.
Nautin kuohuviinistä.

Nyt minut syötiin.
Ping pöng hii!

"Elämys."

Hanhenmaksapallero -
vai hanhettaren? - ol' pien'
ja pyörähteli hupsusti,
kuin pingispallo, hoi!
Hähhää, hohoi!
Se tunne joskus tulee,
se uskomaton, outo,
kun katkarapuja sä löydät
tuon pallon sisältäin;
ja crème brûléeä
tulee ulos
korvastasi.
... Vai?

"Kö?"

Yö.
Aamu.
Päivä.
Ilta.
Yö.
Se kaikki
tosin
ruokaa
on.
Joo,
munakoiso!

Harrastuksena OPKH

Ressun oppilaskunnan hallituksen jäsenet käyttävät runsaasti vapaa-aikaansa huolehtiakseen ressurujen eduista ja järjestääkseen tapahtumia koulutyötä piristämään. OPKH:ta ympäröi tietynlainen mysteerin ilmapiiri, joten Pärskeitä selvitti, minkälainen harrastus OPKH oikein on.

Mitä kysyimme:

1. Mikä on kivointa OPKH:hon kuulumisessa?
2. Kuinka paljon OPKH:ssa olominen vie vapaa-aikaa?
3. Mitä hyödyllistä tai tärkeää olet oppinut OPKH:ssa olosi aikana?

Maura Kulmavuori, 11C

1. Kivointa ja tärkeintä OPKH:n kuulumisessa minulle on varmaankin erilaisten yhteishenkeä parantavien tapahtumien luonti sekä vaikuttaminen koulumme asioihin. OPKH:ssa tehdään oikeasti vaikuttavaa työtä kuten Presidentinvaali-paneelin järjestäminen, jossa itsekin olin mukana.
2. Olen vastuussa sekä Facebook-ryhmästämme että OPKH:n blogista, joten minulla menee niiden ylläpitämiseen noin tunti viikossa, ja sen lisäksi käyn tietysti kokouksissa, ja olen OPKH-aktiivi Vihreä lippu -toiminnassa. Tietysti on myös poikkeuksia, kuten kevään 2012 OPKH:n hallitus-postaus, jonka tekemiseen minulta meni yli seitsemän tuntia perjantai-iltana, sekä teemapäivät, joihin on yleensä sidottuna koko päivän ajan.
3. Blogin kautta olen oppinut muun muassa koodaamista. Myös tapahtumien organisointi sekä yhteistyö yritysten ja järjestöjen kanssa ovat olleet opettavaisia. Ylipäätään koko OPKH-toiminta on erittäin antoisaa ja hauskaa!

Tuomas Sirén, 10F (OPKH:n puheenjohtaja)

1. Mahtavat ihmiset, hyvä yhteishenki sekä mahdollisuus järjestää upeita tapahtumia kaikille ressuille! Ja se, että tietää kuuluvansa Suomen parhaaseen oppilaskuntaan!
2. Puheenjohtajana OPKH vie aikaani melko paljon. Sanoisin sellaiset 8-12 tuntia viikossa.
3. Olen oppinut kohta kahden OPKH-vuoden aikana todella paljon! Päällimmäisenä mieleeni on kuitenkin jäänyt tapahtumien järjestäminen sekä taito delegoida. OPKH:ssa voin luottaa siihen, että jokainen tekee työnsä

Elias Tuomaala, 11E

1. Kivointa OPKH:hon kuulumisessa on ehdottomasti hallituksen uskomaton tunnelma ja mahtavat hallituslaistoverit.
2. Kokoukset syövät usein oppitunteja siirtäen opiskelun vapaa-ajalle, ja tapahtumien valmistelu pakottaa usein ankaaraan iltatyöhön. Vapaa-ajan menetys on kuitenkin mitätön uhraus hyvähenkiselle toiminnalle.
3. Olen oppinut vaikuttamisen idean: mikä tahansa muutos on mahdollinen, ja sen saavuttaminen vaatii vain ruohonjuuritason palavaa intoa. Tähän perustuu kaikki vaikuttaminen opiskelijakunnista niin järjestöihin kuin valtakunnanpolitiikkaankin.

KIA TIMONEN & AINO TUOVINEN

Miksi Vihreä lippu?

Testi: Jäät koulun jälkeen kaupungille, ja suuntaat kirjastoon viimeistelemään (lue: aloittamaan) huomisen esitelmää. Evääsi ovat folioon kääritty voikkari ja appelsiini (tai vaikka pilttipurkki ja paperipussissa ostetut karjalanpiirakat, ihan miten vain). Tietenkin foliopakkaus menisi metalinkeräykseen ja hedelmänkuoret biojätteeseen, mutta kirjastossa ei ole kuin yksi roskis. Mitä teet?

A. Pakkaat roskat takaisin muutenkin liian täyteen reppuun ja toivot muistavasi tyhjentää ne oikeisiin roskiksiin kotiin palattuasi.

B. Heität molemmat roskat sekajätteeseen. Ei siitä voi ketään syyttää, jos lajittelee väärin, jos ei ole kuin yksi roskis.

A: Wau! Oletpa ihana ihminen! Vaikka olisihan se hauskeempaa, jos voisi jo paikan päällä lajitella oikein...

B: Onhan se ehkä aika paljon pyydetty. Mutta varmasti lajittelisit oikein, jos se vain olisi ollut vähemmän vaivalloista!

Lajitteluhan on (useimmiten) helppoa, jos siihen vain on mahdollisuus. Tämä 'mahdollisuus' tarkoittaa käytännössä kahta-kolmea roskista yhden sijaan. Kotona se on järjestettävissä, mutta entä julkisilla paikoilla? Miksi melkein aina löytää vain sekajätepöntön?

Yksi syy varmasti on, että monet julkiset rakennukset

ja tilat ovat samalla 'ei kenenkään' ja 'kaikkien' alueita. Kukaan ei ole oikeastaan vastuussa mistään (paitsi paperilla). Ne, jotka hankkivat roskikset, eivät lajittele väärin, ne, jotka lajittelevat väärin, tekevät sen roskisten takia. Ne, jotka tyhjentävät roskikset, tekevät vain sopimuksen mukaista työtä. Aina voi syyttää jotakuta muuta. Useimmiten käytäntöjen muuttaminen on vaivalloista, ja siksi kukaan ei halua olla se, joka ottaa asian esille.

Siksi tarvitaan Vihreän lipun ja esim. Green Officen kaltaisia ohjelmia, jotka ottavat vastuun tällaisten pienten asioiden järjestämisestä. Vapaaehtoisten voimin nekin pyörivät, mutta tällaiset laajemmat projektit antavat taustatukea, ja usein myös valmiita materiaaleja, kuten kierrätysohjeistuksia. Ja ennen kaikkea synn toimia. Tuntuuhan se ehkä vähän hölmöltä, että aina tarvitaan jokin "ohjelma", vaan silti se helpottaa asioita. Eli (mm.) SIKSI me haluamme Vihreän lipun koulullemme!

Lopuksi haluaisin kiittää KAIKKIA onnistuneesta ympäristöteemapäivästä! Muistattehan myös Vihreä lippu -tavat, eli

1. Syödään lautanen tyhjäksi.
2. Kierrätetään koulukirjat.
3. Lajitellaan oikein.
4. Hyödynnetään toiselta puolelta tyhjät paperit.

Emma Woivalin, VL-raadin sihteeri

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

“Mulle tarjottiin eilen töitä Korson grilliltä kun mä kävin ostamassa hampurilaisen sieltä. Jos olen väärässä, menen Korson grilliin töihin.”

“Nyt, mokomat huligaanit, olkaa hiljaa!”

Taululla: Bilen är försedd med ABC-bromsar.

Oppilas: “Anteeks, mutta eikö ne ole ABS-jarrut?”

Ope: “No ihan sama. En mä tiedä autoista muuta kun että niissä on kaasu.”

“Mä oon aina halunnu olla Spåra, kaikki nää vuodet.”

“Oon mä joskus hiplannu vähän mutta ei musta ole niihin puuhiin.”

“Siin saa olla aika fakiiri kun näitä tulkitsee.”

“Aikuisviihteen puolelle melkein menee.”

“...mutta tänään leikitään vähän sitomisleikkejä...”

“Suurin pelko on, että joku kollega kävelee luokkaan ja näkee, mitä kauheuksia taululla lukee.”

” Jos on kuluneet vastukset niin ei kannata pissata kiukaalle.”

“Ei perjantaiaamuna tarvi käyttää aivoja.”

“Sorry, I’m not a peadophile.”

“Kai te ootte kaikki 18? Ai ette oo... Voi hitsi, oisin näyttäny yhen kivan videon...”

“Tuo ei ole mikään norsunkikkeli, vaan Piispa Henrikin peukalo.”

“EU on hyvä ehkäisyväline. Jos rupeette puhumaan EUsta jollekin, niin tuskin saatte lapsia sen kanssa.”

“Jos tää on valmistettu vuonna 1300 on tää aika diippii shittiä!”

“Mua kiinnostais hirveesti tehdä semmonen pyhiinvaellus. Mä en kyllä tykkää oikeen kävellä, ni voisko olla sellanen ku ’pyhiinpyöräily.’”

“Voitas tehdä ekskursio tohon kahvikoneen luo.”

“Jos joku SAK:n johtaja kuuntelis tätä niin se suuttus että ‘Älä jauha Antti tollasta kökköä!’ ”

“Mä en tiennytkään, että Norssissa on nykyään koulupuvut.”

“Aina kun on joku hiljainen hetki niin kannattaa laittaa open pöydälle pari kolikko.”

“Yes, baby!”

“Mä kuulin sivusilmällä.”

Oppilas: “Mitäs tänään? Vastuksia?”

Ope: “Vastuksia, elämän vastuksia.”

“Purkakaa yläasteangstinne ja muut tietonne.”

“Halleluja, kaikki paikalla!”

“Menkää vaan sinne kokoukseen – sillon mä pääsen himaan.”

"I'll ask you the best and comment on the rest."

Oppilas: "Se (smartboard) kyseenalaistaa sut!"

Ope: "Joo, tosi postmodernisti tehty."

"Tää on henkimaailman hommia."

"Vappuvandegraafgeneraattori."

"Jätetään tällanen cliffhangeri."

"Täällä samassa harjassa – haarassa, sarjassa. Sen voi lyhentää 'harjassa.'"

"Mennään pizzalle."

"Karvaiset silmäni näkevät..."

"Lapset, olemme Suomen parhaassa lukiossa ja meidän pitäisi olla tuollaisen Friday Night Feverin yläpuolella. Ei sellainen sovi ressuille. Bilettäjät on niissä huonoissa lukioissa."

"Voi kuvitella olevansa joku kaheksankymppinen fundamentalistimummo. Tai kaheksankymppinen liberaalimummo."

"Jotain kainalopierua mietin tässä seuraavaksi."

"On asioita, jotka on pakko kirjoittaa ääneen."

"Minna-Marian tunneilla on aina hauskaa. Nytkin ne leikkii jotain tuolileikkiä."

"Tarina jatkuu siitä kun George W. Tyhmempi on päässyt valtaan."

"Mä luotan teihin kuin Neuvostoliittoon."

"Kännykän akkua jouduttiin lataamaan moottoripyörän akulla'. Miksihän? Ihan vaan heitän, mutta mä luulen, ettei tää kaveri oo mennyt ostamaan moottoripyörää ladatakseen kännykän akkua. Mutta emme tunne taustoja."

"Kävelee kuin vanha saapas. Sopiskohan toi kuvaus johonkin meidän opettajaan?"

"No voi hitsi ku on vinkee!"

"Ei tätä pysty kuuntelemaan liveinäkin selvin päin."

"Kun me olemme tiistaina Kallion kaduilla yömyöhään..."

"Saiks joku hikari jo noi valmiiksi? Täältä saa monisteita."

"Ette sitten mene sanomaan, että 'Ope käski poistaa kiukaasta vastuksen ja korvata sen nakkimakkaralla.'"

Ope: "Kun pääsis tästä piirtoheittimestä eroon..."

Oppilas: "Heitä se ikkunasta ulos!"

Ope: "Ai siitäkö se nimi 'heitin' tulee?"

"Suomi on tosi hankala kieli kun sitä puhutaan, kun on oppitunti kesken!"

"Jos joskus rituaalinomaisesti poltatte vihkonne..."

"Jos teillä on koiravero maksamatta, niin voitte maksaa sen mulle tän tunnin jälkeen."

"Näistä tulee ihan älyttömiä härpäkkeitä."

"There is no gravity on Moon."

"Täs on funktio arvolla käsi."

VRRRRRRUUUUUMM

